

Arrest

nr. 299 460 van 3 januari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Op 15 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 288 878 van 15 mei 2023.

1.3. Op 12 juni 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : A. (..)

voornaam : B. (..)

geboortedatum : (..)1998

geboorteplaats : Nahre Karim

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/03/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/05/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van hoofdpijn. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke

onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt. Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde last te hebben van hoofdpijn. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"ENIG MIDDEL

Schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens (hierna "EVRM") en schending van artikel 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna "het Handvest"),

Schending van artikel 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "de wet van 15 december 1980"),

Schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,

Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid en de verplichting om met alle elementen van het dossier rekening te houden,

Eerste stuk : Schending van artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 7 van Handvest, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, van artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

De eerbiediging van het privé- en familieleven van verzoeker en correlatieve verplichting van de verwerende partij om rekening te houden van het privé- en familieleven van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt :

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 8 van het EVRM is een hogere wetsnorm, waarin een grondrecht verankerd is en waarop particulieren rechtstreeks een beroep kunnen doen voor de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat éénieder recht heeft “op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”.

Verder voorziet artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 dat, wanneer een beslissing genomen wordt tot verwijdering, er rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Aangezien de eerbiediging van het privé- en familieleven een grondrecht is, moet ook bij een verdrijvingsmaatregel rekening gehouden worden met het privé- en familieleven van de betrokkene in België.

Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechtbank eerst of er een privé- of gezinsleven is in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of er een onevenredige inmenging is.

- Bestaan van een privéleven in België

Voor de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en gezinsleven, moet de rechtbank zich plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing genomen werd .

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van het begrip “familieleven”, het begrip “gezinsleven” of het begrip “privéleven”. Bij gebreke van een wettelijke definitie van deze begrippen stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) in haar rechtspraak dat het de feitelijke banden zijn die zullen worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM .

Het familie- en privéleven omvat het recht van het individu om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met zijn medemensen³.

In casu, lijkt het geen twijfel dat verzoeker een privéleven heeft in België.

Verzoeker verblijft reeds meer dan 7 jaar in Europa. Hij is hier aangekomen toen hij amper 18 jaar oud was, en heeft sindsdien zijn leven uitgebouwd in Europa. Verzoeker is in Oostenrijk naar school gegaan en werd opgevoed naar de Westerse normen en waarden. Hij heeft in Europa beslissende jaren doorgebracht voor de constructie van zijn levensbeeld en identiteit.

Verzoeker is in Oostenrijk (waar hij als minderjarig werd beschouwd) trouwens ook naar school gegaan. Ook hier in België heeft verzoeker een privéleven uitgebouwd. Verzoeker werkt in België en heeft veel vrienden. Verschillende personen getuigen trouwens van zijn goede integratie in België (stukken 1).

- Onevenredige inmenging in het privé- en familieleven van verzoeker

Zoals Uw Raad dit herhaaldelijk vaststelt, kunnen in bepaalde gevallen “binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM” (RvV, arrest nr. 220 465 van 30 april 2019).

In het geval van een toelating tot binnenkomst en/of eerste verblijf of in het geval van een illegaal verblijf, dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de

betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Dit onderzoek wordt uitgevoerd door een billijke afweging van de betrokken belangen. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting is voor de staat, dan werd artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden.

Met andere woorden kan een inmenging in het privé-en familieleven enkel worden aanvaard mits eerbiediging van een zekere evenredigheid. De verwerende partij moet bijgevolg aantonen dat zij zorgvuldig een evenwicht gezocht heeft tussen het nagestreefde doel en de ernst van de schending van het recht op eerbiediging van het privé-en familieleven van de verzoekende partij. Er moet rekening gehouden worden, enerzijds, met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, evenals de andere bepalingen van het verdrag, waarborgen zijn en niet afhankelijk kunnen zijn van de loutere goede wil van de administratie, en, anderzijds, met het feit dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

In recentere arresten relateert het EHRM het onderscheid tussen positieve en negatieve verplichtingen, aangezien de toepasselijke beginselen in beide situaties vergelijkbaar zijn.

In het licht van voormelde overwegingen, moest verwerende partij een individueel onderzoek verrichten naar de persoonlijk situatie van verzoeker om deze billijke belangenafweging te kunnen volbrengen.

Uw Raad heeft op 23 juni 2016 (arrest nr. 170.460), betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten, reeds geacht dat :

“hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140)” (wij onderlijnen).

Uw Raad stelt verder dat :

“De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging” (wij onderlijnen).

In een arrest nr. 182 432 van 16 februari 2017, heeft Uw Raad ook geacht dat :

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben”.

In casu is het onderzoek dat de verwerende partij geleverd heeft betreffende een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM duidelijk onvoldoende.

In de motivering van de bestreden maatregel, wordt enkel gesteld dat verzoeker verklaard heeft geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

De tegenpartij verliest echter uit het oog dat artikel 8 van het EVRM niet enkel de eerbiediging van het gezins-en familieleven van de persoon waarborgt, maar ook zijn privéleven.

Het lijkt dan ook duidelijk dat de tegenpartij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het privéleven van verzoeker in België en de inmenging in het privéleven van verzoeker dat de bestreden beslissing veroorzaakt.

Uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt dus duidelijk dat het onderzoek naar een mogelijke inmenging van de maatregel op het privéleven van verzoeker volstrekt ontoereikend is. Er moet inderdaad

benadrukt worden dat, uit de motivering van de beslissing, effectief moet blijken dat de verwerende partij daadwerkelijk een afweging heeft uitgevoerd van de betrokken belangen.

Hier kan enkel vastgesteld worden dat de bestreden beslissing geen enkele informatie biedt over de in concreto elementen van de zaak waarmee verwerende partij rekening had moeten houden.

De motivering van de bestreden maatregel laat duidelijk een gebrek aan een zorgvuldige analyse blijken voordat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd. De materiële motiveringsplicht voorziet dat de aangehaalde motivering volledig, correct en afdoende dient te zijn, wat in casu niet het geval is. Zo rept verwerende partij met geen woord over het privéleven van verzoeker in België. Verzoeker kan de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet begrijpen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de artikelen 8 en 12 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Tweede stuk : Schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM voorziet wat volgt :

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of b bestraffingen”.

- Humanitaire situatie in Afghanistan

Verwerende partij betwist de machtsgreep van de Taliban in Afghanistan en de humanitaire gevolgen hiervan in een bepaalde mate niet.

Ze is echter van mening dat een dergelijke situatie alleen uitzonderlijk een schending van artikel 3 EVRM kunnen veroorzaken, indien de persoon in kwestie bij terugkeer in een situatie van extreme armoede met onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Volgens haar worden de preciaire levensomstandigheden niet veroorzaakt door gedragingen van de Taliban maar zijn ze eerder een gevolg van de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Dit wordt met klem betwist omwille van verschillende redenen die hieronder uiteengezet zullen worden. Verzoekende partij meent inderdaad dat, sinds de machtsovername door de Taliban, de algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt.

• De humanitaire crisis in Afghanistan is een schending van artikel 3 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige sociaal-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zo oordeelde het Hof dat de sociaaleconomische situatie van de Grieks-Cypriotische gemeenschap in Noord-Cyprus en de Roma-gemeenschap in Roemenië voldeed aan de door artikel 3 EVRM vereiste ernstnorm⁹. In beide gevallen waren de aangetroffen levensomstandigheden hetzij het gevolg van een discriminerende behandeling van een bepaalde bevolkingsgroep, hetzij van maatregelen van de autoriteiten.

In een situatie waarin een staat onverschillig blijft tegenover een situatie van armoede, kan er volgens het Hof sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM, mits de behandeling die het gevolg is van deze onverschilligheid een bepaalde graad van ernst bereikt.

Het Hof heeft ook een positieve verplichting voor de lidstaten erkend om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen, hoewel sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM¹¹ worden gewaarborgd. Hoewel in de zaak in kwestie, *Pancenko v. Letland*, niet van oordeel was dat de daaruit voortvloeiende situatie het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst bereikte, erkent zij het beginsel wanneer het niveau van ernst zou worden bereikt.

In de zaak *MSS tegen Griekenland en België* heeft het Hof dit beginsel daadwerkelijk in praktijk gebracht, aangezien de situatie waarin de asielzoekers zich in Griekenland bevonden bijzonder ernstig was: zij konden niet in hun meest elementaire behoeften voorzien, leefden in voortdurende angst voor geweld of diefstal, en er was geen uitzicht op verbetering van hun situatie.

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het feit dat een groot aantal mensen het doelwit is van de betrokken behandeling, niet in de weg staat aan de toepassing van artikel 3 EVRM, zolang het risico maar voldoende concreet en waarschijnlijk is.

In dit arrest veroordeelt het Hof niet alleen Griekenland wegens de schending van het Verdrag met betrekking tot asielzoekers op zijn grondgebied, maar ook België omdat het een asielzoeker naar Griekenland heeft teruggestuurd. Het gaat hier om de positieve verplichting van de lidstaten om een

persoon niet terug te zenden naar een land waar een ernstig risico bestaat op schending van het Verdrag, die later door het Hof is bevestigd in de zaak Sufi en Elimi tegen het Verenigd Koninkrijk.¹⁴

Om zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 3 EVRM na te komen, moet een lidstaat van het Verdrag derhalve rekening houden met het risico van een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst. In zijn arrest in de zaak SHH tegen het Verenigd Koninkrijk heeft het Hof verduidelijkt dat het er niet om gaat het verdrag op te leggen aan niet-lidstaten, maar alleen om een lidstaat te verbieden een persoon die onder zijn gezag staat, terug te sturen naar een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Volgens M. MAES was het Hof aanvankelijk terughoudend met de toepassing van artikel 3 EVRM op terugkeer naar een land waar de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden problematisch zijn, maar heeft het dit idee geleidelijk aanvaard, waarbij het twee situaties heeft onderscheiden. Het eerste geval is wanneer de sociaal-economische of humanitaire situatie noch direct, noch indirect door de autoriteiten van het land van terugkeer wordt veroorzaakt. In dit geval is het Hof van oordeel dat een verwijdering naar een dergelijk land alleen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn. Vervolgens past het Hof de in het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk geformuleerde ernsttoets toe.

Indien daarentegen de autoriteiten van het land van terugkeer of andere niet-overheidsactoren direct of indirect verantwoordelijk zijn voor de situatie in het land, zal het Hof aanvaarden dat bepaalde levensomstandigheden neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling en zal het Hof het in artikel 3 EVRM neergelegde beginsel van non-refoulement toepassen. Vervolgens wordt de zwaartekrachttoets van MSS tegen Griekenland en België toegepast.

De relevantie van dit onderscheid en de toepassing ervan in de praktijk roept echter vragen op, omdat het moeilijk is een grens te trekken tussen deze twee hypothesen, met name in de context van klimaatcrises, die in de komende decennia waarschijnlijk een belangrijke kwestie zullen zijn bij de bescherming van de grondrechten.

In de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, die betrekking heeft op de humanitaire crisis in Somalië, lijkt het Hof de verantwoordelijkheid van statelijke en niet-statelijke actoren ruim uit te leggen. Zij is namelijk van oordeel dat het feit dat de droogte tot de humanitaire crisis heeft bijgedragen, niet volstaat om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten. Zij wijst er met name op dat Al Shabaab humanitaire organisaties de toegang heeft geweigerd, waardoor de levensomstandigheden van de door haar gecontroleerde bevolkingsgroepen nog verder zijn verslechterd. Gezien de verantwoordelijkheid van de actoren achtte het Hof het passend de redenering in MSS toe te passen in plaats van die in N. tegen het VK, en te analyseren in hoeverre verzoekers in staat zijn in hun basisbehoeften te voorzien, en wat de vooruitzichten zijn op verbetering op korte termijn. Zij constateerde een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij wees op het feit dat de helft van de bevolking voor voedsel afhankelijk was van humanitaire hulp, en dat de humanitaire hulp uit verschillende gebieden was teruggetrokken. De humanitaire crisis trof een kwart van de Somalische bevolking en zou waarschijnlijk oplopen tot een derde.

Het Hof verklaart dus uitdrukkelijk dat de voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM vereiste ernstdrempel lager is wanneer de humanitaire crisis in een land het directe of indirecte gevolg is, zelfs gedeeltelijk, van een conflict.

Enkele maanden later werd het Hof in de zaak Hussein tegen Zweden verzocht zich te buigen over de levensomstandigheden in Afghanistan, dat ook door een gewapend conflict werd gekenmerkt. In dit arrest volgde het Hof een wezenlijk andere, en nogal vage, redenering, waarbij het overwoog dat hoewel sociaal-economische en humanitaire overwegingen van essentieel belang zijn bij de kwestie van gedwongen terugkeer naar een specifieke regio van het land van herkomst, deze overwegingen niet noodzakelijk van invloed zijn op het risico van schending van artikel 3 van het EVRM in deze regio's.

Een verklaring voor dit op het eerste zicht tegenstrijdige standpunt is te vinden in het latere arrest SHH tegen VK, waarin het Hof uitlegt dat de situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met die in Somalië. Het Hof legt uit dat de humanitaire crisis in Afghanistan weliswaar ook het gevolg is van een aanslepend conflict, maar dat er in Afghanistan nog steeds staatsstructuren bestonden, het benadrukt dat de hoofdstad Kabul onder controle stond van de regering en niet van islamitische opstandelingen zoals in Mogadishu en Centraal-Somalië, en het onderstreept tot slot de belangrijke aanwezigheid van humanitaire hulp in Afghanistan. Het Hof wijst tevens op de inspanningen die de Afghaanse autoriteiten hebben geleverd om de bevolking te beschermen, hoewel de resultaten ontoereikend blijven.

Het Hof verwerpt de in de zaken Sufi en Elmi ontwikkelde rechtspraak dus niet, maar is van oordeel dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was.

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijken de situatie in Afghanistan en de hongersnood aldaar echter in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig.

- Gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de Taliban

Verzoeker onderlijnt vooreerst dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de Taliban en over de vooruitzichten van het land.

Wij lezen in het EASO COI-rapport van januari 2022, waarop de verwerende partij haar beslissing staft, dat :

“The Terms of Reference that formed the basis of the report structure, contain questions related to the type of state and rule that may be established under the Taliban, and how it will impact the everyday life of the Afghan people and certain groups of the population. Such forward looking questions are impossible to answer with certainty at this stage, mainly due to a great information gap on the situation in the country and on the Taliban’s intentions, but also due to the transitional and highly volatile period that Afghanistan undergoes at the time of writing. During an EASO organised seminar on Afghanistan on 23 November 2021, three expert speakers, independent of each other and with different fields of interest, stressed that it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future” (p. 9 – wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De taakomschrijving die de basis vormde van de rapportstructuur, bevat vragen met betrekking tot het type staat en regel dat onder de Taliban kan worden ingesteld, en hoe dit het dagelijks leven van het Afghaanse volk en bepaalde bevolkingsgroepen zal beïnvloeden . Dergelijke toekomstgerichte vragen kunnen in dit stadium onmogelijk met zekerheid worden beantwoord, voornamelijk vanwege een grote informatiekloof over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban, maar ook vanwege de overgangperiode en zeer onstabiele periode die Afghanistan doormaakt ten tijde van de schrijven. Tijdens een door het EASO georganiseerd seminar over Afghanistan op 23 november 2021 benadrukten drie deskundige sprekers, onafhankelijk van elkaar en met verschillende interessegebieden, dat het te vroeg is om definitieve conclusies te trekken over de situatie in Afghanistan of hoe deze zich in de toekomst zou kunnen ontwikkelen).

Verzoeker wijst er ook op dat, volgens ditzelfde rapport, veel internationale waarnemers en journalisten het land hebben verlaten of zich moeten aanpassen aan het bewind van de Taliban, waardoor de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen (heel) beperkt is.

Uiteindelijk wijst verzoeker ook op het feit dat uit hetzelfde rapport ook blijkt dat verschillende belangrijke bronnen gestopt zijn met publiceren of bijwerken van materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan.

In het rapport UNDP, “Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis”, van december 2021, lezen wij :

“The announcements made by the Taliban soon after they took power suggested that THERE WOULD BE SIGNIFICANT DIFFERENCES BETWEEN THE ‘TALIBAN OF YESTERDAY’ AND THE ‘TALIBAN OF THE FUTURE’. The announcements included granting a ‘general amnesty’ to those who had been associated with the previous government, such as civil servants, judges and those who had worked with foreign forces, as well as promises for inclusive approaches and respect for human rights – notably allowing girls to continue their education and women to work.

However, the situation on the ground has reportedly started to diverge from the official announcements regarding the way justice is being administered, house-to-house searches for former officials, the treatment of ethnic and religious minorities, the forms of acceptable entertainment, and whether males should grow beards. Women have been excluded from public life, including from positions that the de facto authorities have created as ministers or at deputy minister level. Women working in the public sector have been told not to return to work “until procedures are in place to ensure their safety”. They are required to be accompanied by a male family member in public places, something that also applies to female aid workers in the very few provinces where they are allowed to work. Girls, especially those above the age of 12, have been barred from returning to schools. These differences are being seen as ‘broken promises’, hindering the international recognition of the de facto authorities.

The Taliban have stated that they welcome foreign assistance and trade. However, they face an increasing credibility gap in terms of commitments and practices. The differences between announcements and actions have resulted in a ‘wait-and-see’ reaction by global and regional leaders.

The previous international partners of Afghanistan as well as prospective ones, such as China, Iran, Pakistan and Russia as well as its regional neighbours such as Tajikistan, Uzbekistan and Turkmenistan, have yet to recognize the de facto authorities. The result so far is that there is no consensus on how and when to fully resume vital financial assistance, and this has brought to a halt the transfer of foreign funds upon which Afghanistan heavily relies”.

(Vrije vertaling : De aankondigingen die de Taliban deden kort nadat ze aan de macht waren, suggereerden dat ER AANZIENLIJKE VERSCHILLEN Zouden zijn tussen de ‘TALIBAN VAN GISTEREN’ EN DE ‘TALIBAN VAN DE TOEKOMST’. De aankondigingen omvatten het verlenen van ‘algemene amnestie’ aan degenen die banden hadden met de vorige regering, zoals ambtenaren, rechters en degenen die met buitenlandse strijdkrachten hadden gewerkt, evenals beloften voor inclusieve

benaderingen en eerbiediging van de mensenrechten - met name het toestaan van meisjes om hun opleiding voort te zetten en vrouwen om te werken.

Naar verluidt begint de situatie ter plaatse echter af te wijken van de officiële aankondigingen over de manier waarop recht wordt gedaan, huis-aan-huiszoekingen naar voormalige functionarissen, de behandeling van etnische en religieuze minderheden, de vormen van acceptabel amusement en of mannen moeten baarden laten groeien. Vrouwen zijn uitgesloten van het openbare leven, ook van functies die de feitelijke autoriteiten hebben gecreëerd als ministers of op het niveau van onderministers. Vrouwen die in de publieke sector werken, hebben te horen gekregen dat ze niet weer aan het werk mogen "totdat er procedures zijn om hun veiligheid te garanderen". Op openbare plaatsen moeten ze worden vergezeld door een mannelijk familielid, iets wat ook geldt voor vrouwelijke hulpverleners in de weinige provincies waar ze mogen werken. Meisjes, vooral die boven de 12 jaar, mogen niet meer naar school. Deze verschillen worden gezien als 'gebroken beloften', wat de internationale erkenning van de feitelijke autoriteiten in de weg staat.

De Taliban hebben verklaard dat ze buitenlandse hulp en handel verwelkomen. Ze worden echter geconfronteerd met een toenemende geloofwaardigheidskloof in termen van toezeggingen en praktijken. De verschillen tussen aankondigingen en acties hebben geleid tot een afwachtende reactie van mondiale en regionale leiders. De voormalige internationale partners van Afghanistan en toekomstige partners, zoals China, Iran, Pakistan en Rusland, evenals zijn regionale burens zoals Tadzjikistan, Oezbekistan en Turkmenistan, moeten de feitelijke autoriteiten nog erkennen. Het resultaat tot nu toe is dat er geen consensus bestaat over hoe en wanneer de essentiële financiële hulp volledig moet worden hervat, en dit heeft de overdracht van buitenlandse fondsen, waarvan Afghanistan sterk afhankelijk is, stopgezet).

• **Precaire levensomstandigheden: humanitaire crisis en hongersnood**

Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan momenteel een ongekennde hongersnood. De situatie is dramatisch.

In een persbericht van 11 januari 2022 riepen de VN om ter hulp te komen van Afghanistan. De helft van de bevolking – ongeveer 23 miljoen mensen – is momenteel in voedselonzekeerheid, waaronder 8,7 miljoen riskeert te sterven van de honger. Een ondervraging door de WFP (World Food Program) wijst erop dat slechts 2% van de Afghaanse bevolking voldoende eten heeft. Een op twee kind onder de vijf jaar is ondervoed en riskeert op elk moment eraan te overlijden als er geen hulp komt.

In zijn laatste verslag voorspelt het WFP dat 8,7 miljoen Afghanen tegen maart 2022 te kampen zullen hebben met een kritieke voedselonzekeerheid in IPC-fase 4 of een noodsituatie op voedselgebied. Bovendien, als de situatie niet wordt aangepakt, is de prognose kritiek. Het WFP heeft aangekondigd dat de situatie zal worden opgewaardeerd tot IPC-fase 5, het rampniveau dat de Afghaanse bevolking in het hele land in een staat van hongersnood zou storten, met talrijke doden tot gevolg.

Dit kan niet verwonderen. De situatie sleept immers al jaren aan en bereikte een crisisniveau ter gelegenheid van de machtsgreep.

Deze humanitaire crisis is de afgelopen jaren alleen maar toegenomen: het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft, is de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd. Afghanistan heeft het grootste aantal mensen dat in noodsituaties niet over voedsel kan beschikken en dit aantal is het afgelopen jaar aanzienlijk gestegen. De huidige wereldwijde pandemie, de toename van via water overgebrachte ziekten, hardnekkige poliovirusstammen en het verlies van financiële middelen om de nationale gezondheidsinfrastructuur draaiende te houden, zijn allemaal factoren die het gezondheidstelsel in Afghanistan ondermijnen.

De Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met een situatie van armoede en exponentiële economische achteruitgang.

Ontelbare betrouwbare bronnen bevestigen deze bevindingen en trekken de alarmbel:

Wij lezen in de Guidance Note van de UNHCR:

"In addition, Afghanistan is confronted with widespread economic collapse and a humanitarian crisis of unprecedented proportions. More than half the Afghan population, or 22.8 million people, face acute food insecurity. UNDP forecasts that the Afghan economy will contract by 20 per cent within a year of the Taliban's takeover and it has warned that by mid-2022, 97 per cent of the Afghan population may sink below the poverty line"³².

(Vrije vertaling: Bovendien wordt Afghanistan geconfronteerd met een wijdverbreide economische ineenstorting en een humanitaire crisis van ongekennde omvang. Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking, of 22,8 miljoen mensen, kampt met acute voedselonzekeerheid. UNDP voorspelt dat de Afghaanse economie binnen een jaar na de overname door de Taliban met 20 procent zal krimpen en heeft gewaarschuwd dat tegen medio 2022 97 procent van de Afghaanse bevolking onder de armoedegrens kan vallen).

The World Food Programme maakt de volgende waarnemingen:

"• Two-thirds of the population are now resorting to crisis-level coping strategies to feed their families. This is an eight percentage point increase from December and a staggering sixfold increase since August 2021,

according to WFP's latest Food Security Update for Afghanistan. Crisis and emergency coping strategies include the sale of organs and children.

- Almost 100 percent of female-headed households are facing insufficient food consumption. Female-headed households are more likely to employ crisis-level coping strategies than male-headed households.
- Eight in ten households experienced a significant decrease in income during the month of January. Households in Kabul were hit the hardest, where some families braved the harsh winter season without any income at all.
- More than half of Afghanistan's population, or 22.8 million people, are acutely food insecure, according to the Integrated Food Security Phase Classification (IPC) report, while more than 24.4 people are in need of humanitarian support. A total 8.7 million people are just one step away from experiencing famine-like conditions."

(Vrije vertaling : Tweederde van de bevolking neemt nu zijn toevlucht tot copingstrategieën op crisisniveau om hun gezin te voeden. Dit is een stijging van acht procentpunten ten opzichte van december en een verbluffende verzesvoudiging sinds augustus 2021, volgens de laatste Food Security Update voor Afghanistan van het WFP. Strategieën voor het omgaan met crises en noodsituaties omvatten de verkoop van organen en kinderen.

- Bijna 100 procent van de huishoudens met een vrouwelijk hoofd heeft te maken met onvoldoende voedselconsumptie. Huishoudens met een vrouw aan het hoofd passen vaker copingstrategieën op crisisniveau toe dan huishoudens met een mannelijk hoofd.
- Acht op de tien huishoudens hadden in de maand januari een forse inkomensdaling. Huishoudens in Kabul werden het hardst getroffen, waar sommige gezinnen de barre winter doorstonden zonder enig inkomen.
- Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking, of 22,8 miljoen mensen, is acuut voedselonzeke, volgens het Integrated Food Security Phase Classification (IPC)-rapport, terwijl meer dan 24,4 mensen humanitaire hulp nodig hebben. In totaal zijn 8,7 miljoen mensen slechts één stap verwijderd van het ervaren van hongersnoodachtige omstandigheden.)

In een artikel van de internetsite LaCroix, lezen wij :

« Sans une aide immédiate, massive et concertée, les Afghans, enfants, femmes, vieillards vont mourir en masse cet hiver. L'effondrement de l'appareil de l'État, de son armée et de toutes les institutions soutenues à bout de bras par les forces de la coalition occidentale a abouti à un désastre humanitaire sans précédent. L'échec de la stratégie d'intervention militaire des États-Unis et de ses alliés, dont la France, l'échec de cette formule qui associait la lutte contre le terrorisme et le soutien inconditionnel à un régime corrompu est patent.

(...)

Face à cette catastrophe humanitaire annoncée, la communauté internationale fait l'autruche. Même si le premier ministre italien s'est activé diplomatiquement pour organiser un G20 extraordinaire sur l'Afghanistan, il n'en est rien sorti de concret. Les forces de l'excoalition négocient pour peser sur les talibans afin qu'ils respectent les droits humains, à commencer par ceux des femmes, laissent partir des Afghans rétifs au nouvel ordre, et contiennent les risques de terrorisme international ».

(Vrije vertaling : "Zonder onmiddellijke, massale en gecoördineerde hulp zullen Afghanen, kinderen, vrouwen en ouderen deze winter massaal sterven. De ineensstorting van het staatsapparaat, zijn leger en alle instellingen die op armlengte worden ondersteund door de troepen van de westerse coalitie heeft geleid tot een ongekennde humanitaire ramp. Het falen van de militaire interventiestrategie van de Verenigde Staten en hun bondgenoten, waaronder Frankrijk, het falen van deze formule die de strijd tegen het terrorisme en onvoorwaardelijke steun aan een corrupt regime combineerde, is duidelijk.

(...)

Geconfronteerd met deze aangekondigde humanitaire catastrofe keert de internationale gemeenschap zich de rug toe. Zelfs als de Italiaanse premier diplomatiek het initiatief heeft genomen om een buitengewone G20 over Afghanistan te organiseren, is er niets concreets uit voortgekomen. De krachten van de voormalige coalitie onderhandelen om de Taliban te beïnvloeden zodat ze de mensenrechten respecteren, te beginnen met die van vrouwen, de Afghanen die terughoudend zijn met de nieuwe orde laten vertrekken en de risico's van internationaal terrorisme inperken

In een ander artikel lezen wij :

« Trois mois après l'arrivée au pouvoir des talibans en Afghanistan, associations et ONG craignent l'imminence d'un désastre humanitaire. En cause, un arrêt quasi total des financements internationaux se combinant à une sécheresse d'une ampleur historique au début de l'année. « Le système de santé est en phase d'effondrement », alerte ainsi Sarah Chateau, responsable du programme Afghanistan à Médecins sans frontières.

Plus de la moitié de la population – près de 22,8 millions personnes – souffrira d'ici à la fin novembre de faim aiguë, d'après un rapport de l'Organisation des Nations unies pour l'alimentation et l'agriculture (FAO)

et du Programme alimentaire mondial (PAM). Un chiffre désastreux, en augmentation de 37 % par rapport au mois d'avril ».

(Vrije vertaling : Drie maanden nadat de Taliban in Afghanistan aan de macht kwamen, vrezen verenigingen en ngo's voor een humanitaire ramp. Het gaat om een bijna totale stopzetting van de internationale financiering in combinatie met een droogte van historische proporties aan het begin van het jaar. "Het gezondheidssysteem bevindt zich in een fase van ineenstorting", waarschuwt Sarah Chateau, hoofd van het Afghanistan-programma bij Artsen zonder Grenzen.

Volgens een rapport van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties (FAO) en het Wereldvoedselprogramma (WFP) zal eind november meer dan de helft van de bevolking - bijna 22,8 miljoen mensen - acute honger lijden. . Een rampzalig cijfer, een stijging van 37% ten opzichte van april) De gehele bevolking is in een strijd om te overleven.

- Mensenrechtenschendingen als handelingen van de Taliban die de algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken

De huidige precare socioeconomische en humanitaire situatie wordt onder andere veroorzaakt door de handelingen van Taliban.

"Human rights violations, including against girls' education and women's work as well as against ethnic and religious groups, create conditions for resisting the removal of existing sanctions on the Taliban and the Haqqani Network, whose members have assumed senior roles in the de facto authorities since August 2021. While these sanctions may be clear in some narrow legal way, they can be less clear with respect to guiding what can or cannot be done by the private sector, international and non-government organizations (NGOs), and governments that have not imposed the sanctions.

Their unintended effects, at least with respect to their intensity, are equally difficult to assess. The case of Afghanistan regarding sanctions is even more complex, if not unique, compared to other sanctioned countries. It does not apply just to individuals or some organizations but also to a previously rebel group that has become the de facto authority of the country: "There has never been a case [...] in which a designated terrorist group has assumed the control of an entire jurisdiction. Exactly what the Taliban's status as a sanctioned entity means for the Afghanistan government and for the jurisdiction of Afghanistan is uncertain."¹ This uncertainty is likely to constrain foreign and domestic investors all the way to the global banking community, which faces a web of fiduciary obligations".

(Vrije vertaling : Schendingen van de mensenrechten, onder meer tegen onderwijs voor meisjes en vrouwenwerk, maar ook tegen etnische en religieuze groeperingen, scheppen de voorwaarden om weerstand te bieden aan de opheffing van de bestaande sancties tegen de Taliban en het Haqqani-netwerk, waarvan de leden sinds Augustus 2021. Hoewel deze sancties op de een of andere enge juridische manier duidelijk kunnen zijn, kunnen ze minder duidelijk zijn met betrekking tot het sturen van wat wel of niet kan worden gedaan door de particuliere sector, internationale en niet-gouvernementele organisaties (NGO's) en regeringen die dat niet hebben gedaan. de sancties opgelegd.

Hun onbedoelde effecten, althans met betrekking tot hun intensiteit, zijn even moeilijk te beoordelen. Het geval van Afghanistan met betrekking tot sancties is nog complexer, zo niet uniek, in vergelijking met andere gesanctioneerde landen. Het is niet alleen van toepassing op individuen of sommige organisaties, maar ook op een voorheen rebellengroep die de facto de autoriteit van het land is geworden: "Er is nooit een geval geweest [...] waarin een aangewezen terroristische groepering de controle heeft over een volledige bevoegdheid. Wat de status van de Taliban als gesanctioneerde entiteit precies betekent voor de Afghaanse regering en voor de jurisdictie van Afghanistan, is onzeker)

Een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, zijn de scholingsperspectieven van de meisjes, onderwerp dat nochtans alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Hoewel de Taliban meegedeeld hadden dat alle kinderen, waaronder ook de meisjes, terug naar school zouden kunnen gaan, werd eind maart duidelijk dat deze belofte aan de internationale gemeenschap, maar vooral ook aan alle Afghanen, nooit uitgevoerd zal worden.

Wij lezen in een artikel van DeMorgen van 24 maart 2022³⁷:

"Een grote teleurstelling voor Afghaanse meisjes bij het begin van het nieuwe schooljaar: ze mogen niet naar school. De talibanregering wil eerst uitzoeken hoe onderwijs aan meisjes in overeenstemming kan worden gebracht met de islamitische leer.

Vorige week had het ministerie van Onderwijs nog aangekondigd dat middelbare scholen in het hele land voor meisjes zouden worden opengesteld. Die mochten sinds de machtsovername door de conservatief-islamitische taliban augustus vorig jaar in 28 van de 34 Afghaanse provincies niet meer naar school. Dinsdag verspreidde het onderwijsministerie nog een voorlichtingsfilmpje met felicitaties aan de meisjes van Afghanistan.

Meisjes kwamen volgens persbureau Reuters woensdagmorgen blij naar middelbare scholen in de hoofdstad Kaboel, om daar te horen te krijgen dat ze weer naar huis moesten. Velen waren in tranen. "We waren allemaal teleurgesteld en voelden ons hopeloos toen de directeur het ons vertelde. Ze moest zelf ook huilen", vertelde een scholiere.

Critici stelden op sociale media dat de taliban hun belofte hadden verbroken. De wetenschapper en vrouwenactivist Orzala Nemat zei op Twitter: 'Dood is niet alleen een zaak van het lichaam. Je doodt de geest van de helft van de bevolking als je meisjes onderwijs ontzegt. Het is een onmenselijke, on-islamitische daad.'

(...).

Het verrassende besluit kan een obstakel worden voor de pogingen van het talibanregime om internationale erkenning te krijgen, met name ook van westerse donoren. En dit op een moment dat het straatarme Afghanistan in een diepe economische en humanitaire crisis verkeert. Volgens het Wereldvoedselprogramma van de Verenigde Naties hebben 23 miljoen van 38 miljoen Afghanen voedselhulp nodig.

Het onderwijsverbod wijst volgens analisten op een tweestrijd binnen de talibanleiding tussen een meer pragmatische stedelijke groep die waarde hecht aan goede relaties met het Westen (en de miljarden aan hulpgeld die daardoor worden ontsloten), en de voormannen van de conservatieve tribale aanhang op het platteland, met name van de Pathanen, die hun dochters vanouds niet naar school sturen" (wij onderlijnen).

Het scholingsverbod van meisjes heeft natuurlijk dramatische gevolgen voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het Talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis die het land doormaakt het hoofd te bieden (zie infra), zal vertragen.

Het scholingsverbod van meisjes is dus één van de opzettelijke handelingen van de Taliban die de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken.

Amnesty International trekt de volgende conclusie :

"Terugkeer naar de jaren negentig

Het lijkt erop dat de Taliban langzaam maar zeker terugkeren naar hun onderdrukkende beleid van de jaren negentig van de vorige eeuw. Meisjes mochten toen niet naar school en vrouwen mochten niet in het openbaar verschijnen.

Het recht op onderwijs is een fundamenteel mensenrecht. De Taliban moeten dat respecteren. Het beleid dat de Taliban nu voeren is discriminerend, onrechtvaardig en in strijd met het internationaal recht. De dappere vrouwen en meisjes die nog durven te protesteren, strijden voor hoop. De internationale gemeenschap mag hen niet in de steek laten".

Het huidig bewind van de Taliban, die door geen enkele Staat als officiële regering werd erkend, is zodanig conservatief en streng dat het gelijkenissen toont met het Al Shabaab-regime in Somalië die bekend staat om het volledig gebrek aan respect van de mensenrechten.

"An analogy can be drawn with living under Al-Shabaab rule in certain parts of Somalia. The European Court of Human Rights concluded in the case of Sufi & Elmi that the areas controlled by Al-Shabaab experienced the lowest levels of generalised violence but the worst human rights conditions (para. 272). Al-Shabaab's strict interpretation of Sharia law and its application to those living in areas under its control or who travel through those areas amount to "a repressive form of social control" (para. 273). The Court's summary of the evidence was that Al-Shabaab "are concerned with every little detail of daily life, including men's and women's style of dress, the length of men's beards, the style of music being listened to and the choice of mobile phone ringtone. Women appear to be particularly targeted. In addition to strict dress codes, women in al-Shabaab controlled areas are not permitted to go out in public with men, even with male relatives, and have been ordered to close their shops as commercial activity permitted them to 'mix with men'" (para. 273). The evidence considered by the Court demonstrates that punishments inflicted by Al-Shabaab for failing to comply with their rules include "stoning, amputation, flogging and corporal punishment", treatment so severe as to amounting to torture, inhuman or degrading treatment or punishment prohibited under Article 3 of the European Convention on Human Rights (para. 276).

Reports regarding the types of rules and punishments imposed by the Taliban in areas they already controlled before the fall of Kabul are strikingly similar. Another of EASO's report discusses the Taliban's parallel justice system where punishments include execution, mutilation and stoning to death, including women being flogged for going out without a male guardian or for wearing a burqa without covering the face (p. 21). At the end of last year, the Washington Post reported on governance under the Taliban including routine public beatings and executions or imprisonment for minor infractions of rules concerning social life and the complete absence of women from public life. Human Rights Watch has documented the everyday experiences of people living in Taliban-held districts.

Comparably to Al-Shabaab, Taliban governance and justice is focused on punishment for prohibited social behaviour. The consequences of flouting these social conduct rules would similarly amount to inhuman or degrading treatment or punishment prohibited under Article 3 of the European Convention on Human Rights, understood as serious harm in the context of refugee protection. Serious harm at the hands of the Taliban would amount to persecution because as the Taliban now govern Afghanistan, there is no longer any question of whether there is sufficiency of protection from their human rights abuses.

Finally, if one was to ask whether Afghans could avoid persecution by simply complying with these rules, or in other words 'playing the game', any such requirement would be contrary to the principle in refugee law that refugees should not be compelled to take avoiding action, such as being discreet about their sexual orientation, abstaining from their religious practices or pretend that they support the ruling party to avoid persecution. Any Afghan who does not genuinely adhere to the Taliban's interpretation of Sharia law will have a good claim to Refugee Convention protection. Those who have lived abroad for a longer period of time or have not recently lived under Taliban rule, for example if they resided in Kabul, may be particularly at risk of being seen to transgress these rules. Indeed, the European Asylum Support Office's Country Guidance report on Afghanistan notes that "Afghans identifying with Western values may also be targeted by insurgent groups, since they can be perceived as un-Islamic" (p. 81). Thus, living under Taliban rule may create a risk of persecution for reasons of religion, likely to fulfil the requirements for refugee status"³⁹ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : Er kan een analogie worden getrokken met het leven onder Al-Shabaab in bepaalde delen van Somalië. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens concludeerde in de zaak Sufi & Elmi dat de door AlShabaab gecontroleerde gebieden het laagste niveau van algemeen geweld kenden, maar de slechtste mensenrechtenomstandigheden (punt 272). Al-Shabaabs strikte interpretatie van de sharia en de toepassing ervan op degenen die in gebieden onder zijn controle wonen of die door die gebieden reizen, komt neer op "een repressieve vorm van sociale controle" (punt 273). De samenvatting van het bewijs door het Hof was dat AlShabaab "zich bezighoudt met elk klein detail van het dagelijks leven, inclusief de kledingstijl van mannen en vrouwen, de lengte van de baard van mannen, de muziekstijl waarnaar wordt geluisterd en de keuze van de beltoon van de mobiele telefoon. . Vooral vrouwen lijken het doelwit te zijn. Naast strikte kledingvoorschriften, is het vrouwen in door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden niet toegestaan om in het openbaar met mannen uit te gaan, zelfs niet met mannelijke familieleden, en hebben ze het bevel gekregen om hun winkels te sluiten omdat commerciële activiteiten hen in staat stelden zich te 'vermengen met mannen'." (punt 273). Het bewijsmateriaal dat door het Hof in overweging is genomen, toont aan dat de straffen die door Al-Shabaab worden opgelegd wegens het niet naleven van hun regels, onder meer "steniging, amputatie, geseling en lijfstraffen", een behandeling die zo streng is dat ze neerkomt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die verboden zijn onder Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (punt 276).

Berichten over de soorten regels en straffen die door de Taliban zijn opgelegd in gebieden die ze al vóór de val van Kabul in handen hadden, lijken opvallend veel op elkaar. Een ander rapport van het EASO bespreekt het parallelle rechtssysteem van de Taliban, waar straffen executie, verminking en stening omvatten, waaronder vrouwen die worden gegeseld omdat ze zonder mannelijke voogd naar buiten gaan of voor het dragen van een boerka zonder het gezicht te bedekken (p. 21). Eind vorig jaar berichtte de Washington Post over het bestuur onder de Taliban, waaronder routinematige afranselingen en executies of gevangenisstraffen voor kleine overtredingen van de regels met betrekking tot het sociale leven en de volledige afwezigheid van vrouwen in het openbare leven. Human Rights Watch heeft de dagelijkse ervaringen gedocumenteerd van mensen die in door de Taliban gecontroleerde districten wonen.

Net als bij Al-Shabaab is het bestuur en de justitie van de Taliban gericht op bestraffing van verboden sociaal gedrag. De gevolgen van het negeren van deze sociale gedragsregels zouden evenzo neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die verboden is op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, opgevat als ernstige schade in de context van de bescherming van vluchtelingen. Ernstige schade door de Taliban zou neerkomen op vervolging, want aangezien de Taliban nu Afghanistan regeren, is er geen sprake meer van voldoende bescherming tegen hun schendingen van de mensenrechten.

Ten slotte, als men zou vragen of Afghanen vervolging konden vermijden door zich simpelweg aan deze regels te houden, of met andere woorden 'het spel te spelen', zou een dergelijke vereiste in strijd zijn met het beginsel in de vluchtelingenwetgeving dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om maatregelen nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof ze de regerende partij steunen om vervolging te voorkomen. Elke Afghaan die zich niet echt houdt aan de interpretatie van de sharia door de Taliban, zal een goede aanspraak maken op bescherming door het Vluchtelingenverdrag. Vooral degenen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder het Taliban-bewind hebben geleefd, bijvoorbeeld als ze in Kabul hebben gewoond, lopen mogelijk het risico deze regels te overtreden. In het Country Guidance Report on Afghanistan van het European Asylum Support Office wordt inderdaad opgemerkt dat "Afghanen die zich identificeren met westerse waarden ook het doelwit kunnen zijn van opstandige groepen, aangezien ze als on-islamitisch kunnen worden beschouwd" (p. 81). Leven onder het Taliban-bewind kan dus een risico van vervolging met zich meebrengen om religieuze redenen, die waarschijnlijk voldoen aan de vereisten voor de vluchtelingenstatus).

Wij lezen ook in de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de UNHCR van februari 2022 :

"Since its takeover of the country, the Taliban is governing by decree, side-lining the parliamentary process. To date, this governance has been characterized by uncertainty, arbitrariness and disregard for the rule of law. There is no clarity yet as to whether the Taliban considers Afghanistan's legislative framework, including the Constitution, to be in force. The formal justice system is not currently functioning, while a number of reports indicate that the Taliban intends to apply corporal punishments and the death penalty as part of the imposition of Sharia law. A pattern of extrajudicial killings, including of individuals suspected to be members of the Islamic State in Khorasan Province (ISKP), has been reported. The extent to which the Taliban intends to respect the rights of ethnic and religious minorities in Afghanistan is also unclear for the time being. The Taliban leadership in Kabul has issued a number of statements intended to reassure vulnerable segments of the population that their rights will be respected, however some of these have been lacking in clarity (such as assurances that the Taliban will respect the rights of women under Sharia law), have addressed human rights concerns only in part (such as a Taliban decree on women's rights which does not address the rights of women to work and education), have been contradicted directly by the actions of Taliban members on the ground (such as assurances that former government employees would benefit from an "amnesty"), or have yet to be implemented (such as assurances that girls of secondary-school age will be allowed to return to school)".

(Vrije vertaling : Sinds de overname van het land regeert de Taliban bij decreet, waardoor het parlementaire proces opzij wordt gezet. Tot op heden wordt deze governance gekenmerkt door onzekerheid, willekeur en minachting voor de rechtsstaat. Er is nog geen duidelijkheid over de vraag of de Taliban het wetgevend kader van Afghanistan, inclusief de Grondwet, van kracht achten. Het formele rechtssysteem functioneert momenteel niet, terwijl een aantal rapporten aangeeft dat de Taliban voornemens is lijfstraffen en de doodstraf toe te passen als onderdeel van het opleggen van de sharia. Er is melding gemaakt van een patroon van buitengerechterlijke executies, met inbegrip van personen die ervan verdacht worden lid te zijn van de Islamitische Staat in de provincie Khorasan (ISKP). In hoeverre de Taliban voornemen de rechten van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan te respecteren, is voorlopig ook onduidelijk. De leiding van de Taliban in Kabul heeft een aantal verklaringen afgelegd die bedoeld zijn om kwetsbare delen van de bevolking gerust te stellen dat hun rechten zullen worden gerespecteerd, maar sommige daarvan zijn onduidelijk geweest (zoals de verzekering dat de Taliban de rechten van vrouwen onder de sharia zullen respecteren) wet), hebben mensenrechtenkwesties slechts gedeeltelijk aangepakt (zoals een Taliban-decreet over vrouwenrechten dat niet ingaat op de rechten van vrouwen op werk en onderwijs), zijn rechtstreeks tegengesproken door de acties van Taliban-leden ter plaatse (zoals garanties dat voormalige overheidsfunctionarissen zouden profiteren van een "amnestie"), of moeten nog worden geïmplementeerd (zoals garanties dat meisjes in de middelbare schoolleeftijd weer naar school mogen)).

Deze vaststellingen alleen al zijn uiterst onrustwekkend en stellen reeds de vraag van een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel verwerende partij hier met geen woord over rept.

De Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten heeft ook een rapport uitgegeven in september 2022⁴¹, waarin te lezen valt :

46. The de facto authorities are responsible for the realization of economic, social and cultural rights to the maximum of their available resources, including through domestic and international cooperation, under the ICESCR. In May 2022, the authorities announced their first annual national budget, reportedly comprising expenditure of 231.4 billion Afghanis and domestic revenue of 186.7 billion, i.e. a deficit of 44 billion Afghanis (USD 501 million). Revenues are reportedly mainly coming from tax collection. While revenue collection is in principle a positive step, a lack of transparency about the taxation system and fiscal policy is concerning.

47. The Special Rapporteur notes with concern that reportedly a lower proportion of budget is allocated to basic services compared to the proportion allocated for military and security purposes. This does not comply with the State's obligations to use

maximum available resources to realise economic, cultural and social rights. The allocation may also not align with the principles upon which religious taxes are collected, notably to assist the poor and needy.

48. Despite the humanitarian exemption included in the Security Council resolution 2615 adopted in December

2021, its application by the relevant international actors raises serious questions as it appears to contribute to the humanitarian crisis.

49. Humanitarian access continues to be impeded; between 1 January - 23 May 2022, there were 185 incidents of interference in humanitarian activities, compared with 138 during the same period last year. Female aid workers have also reportedly been threatened and intimidated by local de facto authorities. In their response to this report, the de facto authorities claimed that human rights observers and humanitarian

activists have been granted access to all their desired locations. The Special Rapporteur is alarmed by multiple accounts from Afghans he spoke to that aid was not consistently reaching those most in need, there was corruption in the system and it was sometimes being diverted by the Taliban. The Special Rapporteur stresses the duty of de facto authorities and the international community to ensure international assistance reaches the most marginalized and disadvantaged people in the country without hindrance and discrimination. The Special Rapporteur welcomes the establishment of the Afghan Women's Advisory Group to advise the UN Humanitarian Country Team and encourages strengthening it" (p. 7 – 8 - Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : 46. De feitelijke autoriteiten zijn verantwoordelijk voor de verwezenlijking van economische, sociale en culturele rechten tot het maximum van hun beschikbare middelen, onder meer door middel van binnenlandse en internationale samenwerking in het kader van het IVESCR. In mei 2022 kondigden de autoriteiten hun eerste jaarlijkse nationale begroting aan, die naar verluidt uitgaven van 231,4 miljard Afghanis en binnenlandse inkomsten van 186,7 miljard omvat, d.w.z. een tekort van 44 miljard Afghanis (USD 501 miljoen). De inkomsten komen naar verluidt voornamelijk uit belastinginning. Hoewel het innen van inkomsten in principe een positieve stap is, is een gebrek aan transparantie over het belastingstelsel en het fiscale beleid zorgwekkend.

47. De Speciale Rapporteur stelt met bezorgdheid vast dat naar verluidt een lager deel van het budget wordt toegewezen aan basisdiensten in vergelijking met het deel dat is toegewezen voor militaire en veiligheidsdoeleinden. Dit is niet in overeenstemming met de verplichtingen van de Staat om maximaal beschikbare middelen in te zetten voor het realiseren van economische, culturele en sociale rechten. De toewijzing is mogelijk ook niet in overeenstemming met de principes waarop religieuze belastingen worden geïnd, met name om de armen en behoeftigen te helpen. 48. Ondanks de humanitaire vrijstelling die is opgenomen in de resolutie 2615 van de Veiligheidsraad die in december 2021 is aangenomen, roept de toepassing ervan door de relevante internationale actoren ernstige vragen op, aangezien deze lijkt bij te dragen aan de humanitaire crisis.

49. Humanitaire toegang wordt nog steeds belemmerd; tussen 1 januari en 23 mei 2022 waren er 185 incidenten van inmenging in humanitaire activiteiten, vergeleken met 138 in dezelfde periode vorig jaar. Vrouwelijke hulpverleners zijn naar verluidt ook bedreigd en geïntimideerd door lokale feitelijke autoriteiten. In hun reactie op dit rapport beweerden de feitelijke autoriteiten dat mensenrechtenwaarnemers en humanitaire activisten toegang hebben gekregen tot al hun gewenste locaties. De Speciale Rapporteur is verontrust door meerdere verhalen van Afghanen die hij sprak dat de hulp niet consequent de meest behoeftigen bereikte, er was corruptie in het systeem en het werd soms omgeleid door de Taliban. De speciale rapporteur benadrukt de plicht van de feitelijke autoriteiten en de internationale gemeenschap om ervoor te zorgen dat internationale hulp de meest gemarginaliseerde en achtergestelde mensen in het land zonder belemmering en discriminatie bereikt. De speciale rapporteur verwelkomt de oprichting van de Afghan Women's Advisory Group om het humanitaire landenteam van de VN te adviseren en moedigt de versterking ervan aan).

Verder lezen wij in hetzelfde rapport :

"While all parties bear degrees of responsibility for failures to deliver economic and social rights, the deterioration in civil, political and cultural rights, where widespread gross violations continue to be committed, is primarily due to the Taliban's actions and failure to meet its obligations as a duty bearer. The situation is extremely serious and the country is showing strong signs of descending into authoritarianism" (p. 15 - Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : Hoewel alle partijen in zekere mate verantwoordelijk zijn voor het niet nakomen van economische en sociale rechten, is de verslechtering van de burgerlijke, politieke en culturele rechten, waar nog steeds wijdverbreide grove schendingen worden begaan, in de eerste plaats te wijten aan de acties van de Taliban en het niet-nakomen van hun verplichtingen als een plichtsdrager. De situatie is buitengewoon ernstig en het land vertoont sterke tekenen van afglijden naar autoritarisme).

Verder benadrukt verzoeker nogmaals dat de Taliban een grote verantwoordelijkheid draagt in het stopzetten/verminderen van de buitenlandse financiële steun aan Afghanistan. Human Rights Watch meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan niet effectief zal kunnen worden aangepakt tenzij de Verenigde Staten en andere regeringen de beperkingen op de banksector van het land versoepelen om legitieme economische activiteiten en humanitaire hulp mogelijk te maken⁴².

De vraag is dan ook waarom deze beperkingen opgelegd worden ondanks de humanitaire crisis in Afghanistan. Het antwoord is voornamelijk te vinden in de mensenrechtenschendingen door de Taliban, waardoor er redelijkerwijs niet kan worden beweerd dat de Taliban niet aan de oorzaak ligt van de humanitaire crisis in Afghanistan :

"The Taliban leadership should recognize that their poor human rights record is imperiling hopes to reach any agreements to resolve the banking crisis, Human Rights Watch said. Since last August, the authorities have imposed strict restrictions on women and girls that violate their rights to education, work, health care,

and freedom of movement and speech. Taliban authorities have also suppressed media and arbitrarily detained and at times executed perceived critics or opponents”.

42 Human Rights Watch, «Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger”, 4 augustus 2022, <https://www.hrw.org/news/2022/08/04/afghanistan-economic-crisis-underlies-mass-hunger> 43 Ibidem.

(Vrije vertaling : De leiders van de Taliban moeten erkennen dat hun slechte staat van dienst op het gebied van mensenrechten een gevaar vormt voor de hoop om overeenkomsten te sluiten om de bankencrisis op te lossen, zei Human Rights Watch. Sinds augustus vorig jaar hebben de autoriteiten strenge beperkingen opgelegd aan vrouwen en meisjes die hun recht op onderwijs, werk, gezondheidszorg en vrijheid van beweging en meningsuiting schenden. De Taliban-autoriteiten hebben ook de media onderdrukt en willekeurig vastgehouden en soms critici of tegenstanders geëxecuteerd).

Verder dient er ook gewezen te worden op het feit dat de restricties die opgelegd worden door de Taliban op de vrouwen en meisjes, op zich al de helft van de bevolking verhindert om actief deel te nemen aan de nationale economie, wat een enorme kost oplevert voor de Afghaanse samenleving. Door te weigeren dat de helft van de bevolking zou werken of studeren, verhindert de Taliban op aanzienlijke wijze een verbetering van de socio-economische situatie in Afghanistan.

In een rapport van juli 2022 van de UNAMA⁴⁴, lezen wij ook nog betreffende de mensenrechten :

The erosion of women’s rights has been one of the most notable aspects of the de facto administration to date. Since 15 August, women and girls have progressively had their rights to fully participate in education, the workplace and other aspects of public and daily life restricted and in many cases completely taken away. The decision not to allow girls to return to secondary school means that a generation of girls will not complete their full 12 years of basic education. At the same time, access to justice for victims of gender-based violence has been limited by the dissolution of dedicated reporting pathways, justice mechanisms and shelters.

“The education and participation of women and girls in public life is fundamental to any modern society. The relegation of women and girls to the home denies Afghanistan the benefit of the significant contributions they have to offer. Education for all is not only a basic human right, it is the key to progress and development of a nation,” said the UN envoy.

On 17 August 2021, the de facto authorities announced an amnesty for former government officials and Afghan National Security and Defense Force members. This amnesty does not, however, appear to have been consistently upheld, with UNAMA recording at least 160 extrajudicial killings of former government and security officials by members of the de facto authorities between 15 August 2021 and 15 June 2022. UNAMA is concerned about the impunity with which members of the de facto authorities appear to have carried out human rights violations. UNAMA’s report details extrajudicial killings of individuals accused of affiliation with armed groups, as well as cruel, inhuman and degrading punishments and extrajudicial killings of individuals accused of “moral” crimes and the excessive use of force by law enforcement officials. Human rights violations must be investigated by the de facto authorities, perpetrators held accountable, and ultimately, incidents should be prevented from reoccurring in the future.

UNAMA’s report highlights specific concerns with respect to two bodies within the de facto authorities – the de facto Ministry of Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Amr bil Maruf) and the de facto General Directorate of Intelligence (Istikhbarat). Many of the directives issued by the de facto Ministry of Propagation of Virtue and Prevention of Vice limit the human rights and freedoms of Afghans, in particular women and girls. Although such directives are said to be recommendatory in nature, at times members of the de facto authorities have taken a harsh stance on their implementation, including carrying out physical punishments for alleged infringements of their directives.

Officials of de facto Istikhbarat have been identified for their particularly severe treatment of people deprived of their liberty. UNAMA’s report details instances where the de facto Istikhbarat was involved in perpetrating human rights violations against individuals in their custody, including extrajudicial killings, torture and illtreatment, as well as arbitrary arrests and detentions.

In the 10 months since they took control of Afghanistan, the de facto authorities have made clear their position on the rights to freedom of peaceful assembly, freedom of expression and freedom of opinion. They have limited dissent by cracking down on protests and curbing media freedoms, including by arbitrarily arresting journalists, protestors and civil society activists and issuing restrictions on media outlets (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De uitholling van vrouwenrechten is tot nu toe een van de meest opvallende aspecten van het feitelijke bestuur geweest. Sinds 15 augustus zijn vrouwen en meisjes geleidelijk aan hun recht op volledige deelname aan het onderwijs, de werkplek en andere aspecten van het openbare en dagelijkse leven beperkt en in veel gevallen volledig weggenomen. De beslissing om meisjes niet terug te laten keren naar de middelbare school betekent dat een generatie meisjes niet de volledige 12 jaar basisonderwijs zal afmaken. Tegelijkertijd is de toegang tot de rechter voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld beperkt door de opheffing van specifieke meldingstrajecten, justitiële mechanismen en opvangcentra.

“Het onderwijs en de deelname van vrouwen en meisjes aan het openbare leven is van fundamenteel belang voor elke moderne samenleving. De degradatie van vrouwen en meisjes naar huis ontnemt Afghanistan het voordeel van de aanzienlijke bijdragen die ze te bieden hebben. Onderwijs voor iedereen is niet alleen een fundamenteel mensenrecht, het is de sleutel tot vooruitgang en ontwikkeling van een natie”, zei de VN-gezant.

Op 17 augustus 2021 kondigden de feitelijke autoriteiten amnestie aan voor voormalige regeringsfunctionarissen en leden van de Afghaanse Nationale Veiligheids- en Defensiemacht. Deze amnestie lijkt echter niet consequent te zijn gehandhaafd, aangezien UNAMA tussen 15 augustus 2021 en 15 juni 2022 ten minste 160 buitengerechtelijke executies van voormalige regerings- en veiligheidsfunctionarissen door leden van de feitelijke autoriteiten registreerde. UNAMA maakt zich zorgen over de straffeloosheid waarmee leden van de feitelijke autoriteiten mensenrechtenschendingen lijken te hebben gepleegd. Het rapport van UNAMA beschrijft buitengerechtelijke executies van personen die worden beschuldigd van banden met gewapende groeperingen, evenals wrede, onmenselijke en vernederende straffen en buitengerechtelijke executies van personen die worden beschuldigd van “morele” misdaden en het buitensporige gebruik van geweld door wetshandhavers. Schendingen van mensenrechten moeten worden onderzocht door de feitelijke autoriteiten, daders moeten ter verantwoording worden geroepen, en uiteindelijk moet worden voorkomen dat incidenten zich in de toekomst herhalen.

Het rapport van UNAMA benadrukt specifieke zorgen met betrekking tot twee instanties binnen de feitelijke autoriteiten – het de facto Ministerie van Deugdpropagatie en Preventie van Ondeugd (Amr bil Maruf) en het de facto Algemene Directoraat van Inlichtingen (Istikhbarat). Veel van de richtlijnen die zijn uitgevaardigd door het de facto Ministerie van Deugdpropagatie en Preventie van Zeden, beperken de mensenrechten en vrijheden van Afghanen, met name vrouwen en meisjes. Hoewel van dergelijke richtlijnen wordt gezegd dat ze aanbevelenswaardig zijn, hebben leden van de feitelijke autoriteiten soms een harde houding aangenomen ten aanzien van de uitvoering ervan, met inbegrip van het uitvoeren van fysieke straffen voor vermeende overtredingen van hun richtlijnen.

Ambtenaren van de facto Istikhbarat zijn geïdentificeerd vanwege hun bijzonder strenge behandeling van mensen die van hun vrijheid zijn beroofd. Het rapport van UNAMA beschrijft gevallen waarin de facto Istikhbarat betrokken was bij het plegen van mensenrechtenschendingen tegen personen in hun hechtenis, waaronder buitengerechtelijke executies, marteling en mishandeling, evenals willekeurige arrestaties en detenties.

In de 10 maanden sinds ze de controle over Afghanistan hebben overgenomen, hebben de feitelijke autoriteiten hun standpunt duidelijk gemaakt over het recht op vrijheid van vreedzame vergadering, vrijheid van meningsuiting en vrijheid van meningsuiting. Ze hebben de afwijkende mening beperkt door hard op te treden tegen protesten en de mediavrijheden aan banden te leggen, onder meer door journalisten, demonstranten en maatschappelijke activisten willekeurig te arresteren en beperkingen op te leggen aan de media).

Meerdere andere rapporten en artikels wijzen op systematische mensenrechtenschendingen :

- <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/08/afghanistan-un-human-rights-expertswarn-bleak-future-without-massive-turnaround>, 12 augustus 2022
- <https://www.fidh.org/en/region/asia/afghanistan/afghanistan-one-year-taliban-humanrights-defenders>, 12 augustus 2022
- <https://www.afintl.com/en/202209102946>, 10 september 2022

De taliban voeren ook opnieuw publieke executies uit. Zo lezen wij in een artikel van de VRT van 7 december 202245 :

“Opnieuw openbare zweepslagen

De executie komt er nadat rechters in het land de opdracht hadden gekregen om de sharia, de islamitische wet, strikt toe te passen. De opperste geestelijke leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, had daarover vorige maand een ontmoeting met verschillende rechters, daarna volgde er een officiële verklaring van de rechtbank waarin stond dat straffen moesten worden uitgevoerd in overeenstemming met de sharia. Op deze manier werden openbare executies, openbare amputaties en steniging opnieuw ingevoerd.

Het Hooggerechtshof in Afghanistan kondigde daarop in verschillende provincies openbare zweepslagen aan. Zo kregen mannen en vrouwen, die beschuldigd werden van misdrijven zoals diefstal en overspel, afgelopen weken opnieuw van de zweep.

Een woordvoerder van het VN-mensenrechtenbureau riep als reactie de talibanregering vorige maand op om “onmiddellijk een einde te maken aan het gebruik van openbare geseling”.

Terugkeer naar harde lijn?

Onder het vorige bewind van de taliban van 1996-2001 vonden openbare zweepslagen en executies door steniging plaats. Maar later werden dergelijke straffen zeldzaam. Ze werden bovendien veroordeeld door de vorige Afghaanse regeringen, die door het buitenland werd gesteund”.

Verzoeker is in het bijzonder ongerust door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de Taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden. Verzoekende partij meent dan ook dat, sinds de machtsovername door de Taliban, de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt.

- Veiligheidssituatie

In casu is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit.

• *Incorrecte of gemanipuleerde informatie over realiteit ter plaatse*

Er dient opnieuw voldoende aandacht te worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt.

Inderdaad, sinds de Taliban de macht hebben overgenomen wordt de informatie gemanipuleerd: er komt weinig buiten Afghanistan en de informatie die wordt vrijgegeven, is volledig gemanipuleerd en in het voordeel van de Taliban verdraaid.

Bovendien werden vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht om hun werk stop te zetten.

“Constraints on Afghan media organizations: According to the Afghanistan National Association of Journalists, since the Taliban takeover 70 per cent of Afghan media outlets have stopped working, due to a combination of financial difficulties and threats and intimidation, violence and even killings.¹⁸ In addition, the Taliban are reported to have imposed wide-ranging restrictions on freedom of the media, with some of the new directives so broadly formulated that journalists are self-censoring for fear of transgressing the rules.¹⁹ A number of Afghan journalists have been arbitrarily detained and mistreated in other ways. ²⁰ Inability of the Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) to carry out its functions:

The AIHRC reported in September 2021 that all its buildings have been occupied by the Taliban. This situation coupled with fear of persecution among its staff have rendered the AIHRC unable to fulfil its mandate under the Constitution to protect and monitor human rights in Afghanistan.²¹ Limitations on human rights monitoring: The Protection Cluster in Afghanistan has identified wideranging challenges to human rights monitoring. ²² In addition to impediments relating to monitoring the human rights of the Afghan population more broadly, a number of challenges specifically relate to monitoring the human rights situation of women and girls: a. Since the imposition of discriminatory restrictions on the right to work , the absence of female staff engaged in community-based protection monitoring hampers data collection in relation to the specific situation of women; b. Due to concerns about data collection on gender-based violence (GBV), as well as the recording and storage of such data, limited real-time information is available on GBV; c. Confronted with the impact of the rapidly worsening humanitarian crisis, respondents to protection surveys in rural communities often cite daily survival needs as their most immediate challenge. Their overriding sense of desperation impedes detail and accuracy with respect to the human rights violations that they face. As a result, human rights violations, including restrictions on the rights of women and girls, are difficult to monitor. ¹² Given current uncertainties including disregard for the rule of law, the fear and uncertainties related to authoritarian governance, and the lack of comprehensive information about the human rights situation in Afghanistan as outlined above, in UNHCR’s assessment it is not currently possible to issue comprehensive guidance on the international protection needs of people fleeing Afghanistan. While UNHCR considers that in many cases it will be possible to establish, based on the profile of the applicant and the evidence available to date about the situation in Afghanistan, that the applicant is a refugee within the terms of the 1951 Convention, the reverse does not hold true. UNHCR considers that presently it is not possible to determine with the requisite degree of certainty that an Afghan asylumseeker is not in need of international refugee protection. For this reason, UNHCR calls on States to suspend the issuance of decisions to individual applicants in all cases where it cannot be determined that the person in question is a refugee within the meaning of the 1951 Convention. The suspension should remain in place until such time as the situation in Afghanistan has stabilized and reliable information about the security and human rights situation is available to make a full assessment of the need to grant refugee status to individual applicants. ¹³ In countries of asylum where the rights attached to refugee status are more comprehensive than the rights attached to other forms of international protection, UNHCR recommends the suspension of all decisions other than grants of refugee status, unless beneficiaries of other forms of international protection are able to lodge a claim for full refugee status once the situation in Afghanistan has sufficiently stabilized and the necessary information is available to make informed decisions on the need for international refugee protection”.

(Vrije vertaling : Beperkingen voor Afgaanse mediaorganisaties: Volgens de Afghanistan National Association of Journalists werkt sinds de Taliban-overname 70 procent van de Afgaanse mediakanalen niet meer als gevolg van een combinatie van financiële moeilijkheden en bedreigingen en intimidatie, geweld en zelfs moorden. Bovendien , zouden de Taliban verregaande beperkingen hebben opgelegd

aan de vrijheid van de media, waarbij sommige van de nieuwe richtlijnen zo breed geformuleerd zijn dat journalisten zichzelf censureren uit angst de regels te overtreden. Een aantal Afghaanse journalisten is willekeurig vastgehouden en op andere manieren mishandeld.

Onvermogen van de Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) om haar taken uit te voeren: de AIHRC meldde in september 2021 dat al haar gebouwen zijn bezet door de Taliban. Deze situatie, in combinatie met de vrees voor vervolging onder haar personeel, heeft de AIHRC niet in staat gesteld haar mandaat uit hoofde van de Grondwet te vervullen om de mensenrechten in Afghanistan te beschermen en te controleren. Beperkingen op het toezicht op de mensenrechten: het Protection Cluster in Afghanistan heeft grote uitdagingen op het gebied van mensenrechten geïdentificeerd toezicht houden. Naast belemmeringen met betrekking tot het toezicht op de mensenrechten van de Afghaanse bevolking in het algemeen, hebben een aantal uitdagingen specifiek betrekking op het toezicht op de mensenrechtensituatie van vrouwen en meisjes: Sinds het opleggen van discriminerende beperkingen op het recht op werk, belemmert de afwezigheid van vrouwelijk personeel dat zich bezighoudt met het toezicht op de bescherming van de gemeenschap, het verzamelen van gegevens met betrekking tot de specifieke situatie van vrouwen; B. Vanwege zorgen over het verzamelen van gegevens over gendergerelateerd geweld (GBV), evenals het vastleggen en opslaan van dergelijke gegevens, is er beperkte realtime informatie beschikbaar over GBV; C. Geconfronteerd met de impact van de snel verergerende humanitaire crisis, noemen respondenten van beschermingsenquêtes in plattelandsgemeenschappen de dagelijkse overlevingsbehoeften vaak als hun meest directe uitdaging. Hun overheersende gevoel van wanhoop belemmert detail en nauwkeurigheid met betrekking tot de mensenrechtenschendingen waarmee ze worden geconfronteerd. Daardoor zijn mensenrechtenschendingen, waaronder beperkingen van de rechten van vrouwen en meisjes, moeilijk te controleren. 12. Gezien de huidige onzekerheden, waaronder minachting voor de rechtsstaat, de angst en onzekerheden met betrekking tot autoritair bestuur, en het gebrek aan uitgebreide informatie over de mensenrechtensituatie in Afghanistan zoals hierboven uiteengezet, is het naar de beoordeling van de UNHCR momenteel niet mogelijk om uitgebreide advies over de internationale beschermingsbehoeften van mensen die Afghanistan ontvluchten. Hoewel de UNHCR van mening is dat het in veel gevallen mogelijk zal zijn om op basis van het profiel van de verzoeker en het tot nu toe beschikbare bewijs over de situatie in Afghanistan vast te stellen dat de verzoeker een vluchteling is in de zin van het Verdrag van 1951, is het omgekeerde het geval niet kloppen. UNHCR is van mening dat het op dit moment niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afghaanse asielzoeker geen behoefte heeft aan internationale vluchtelingenbescherming. Daarom roept UNHCR staten op om de afgifte van beslissingen aan individuele aanvragers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie een vluchteling is in de zin van het Verdrag van 1951. De schorsing moet van kracht blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de noodzaak om de vluchtelingenstatus aan individuele verzoekers toe te kennen. 13. In asiellanden waar de rechten verbonden aan de vluchtelingenstatus uitgebreider zijn dan de rechten verbonden aan andere vormen van internationale bescherming, beveelt UNHCR de opschorting aan van alle andere beslissingen dan het verlenen van de vluchtelingenstatus, tenzij personen die andere vormen van internationale bescherming genieten in staat zijn om een aanvraag voor de volledige vluchtelingenstatus in te dienen zodra de situatie in Afghanistan voldoende is gestabiliseerd en de nodige informatie beschikbaar is om weloverwogen beslissingen te nemen over de noodzaak van internationale vluchtelingenbescherming). Hierdoor dient er met de nodige voorzichtigheid om te gaan met de cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren.

De kans is groot dat de realiteit er nog somberder uitziet.

- **Betreffende het willekeurig geweld**

Verwerende partij stelt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Er dient ook willekeurig geweld te zijn, dewelke kan worden geëvalueerd door verschillende elementen.

Ons inziens worden burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer van het willekeurig geweld ter plaatse.

In een artikel van Amnesty International lezen wij :

“Ons nieuwe bewijs toont aan dat de bevolking van Afghanistan opnieuw met hun leven heeft betaald en de machtsoverdracht verre van naadloos is verlopen, zoals de Taliban claimen. Huizen, ziekenhuizen, scholen en winkels werden veranderd in plaatsen delict, terwijl er veel doden en gewonden vielen. Opnieuw heeft de bevolking van Afghanistan ernstig geleden. Slachtoffers moeten toegang krijgen tot de rechter om schadevergoeding krijgen.”

De missie van de Verenigde Naties in Afghanistan meldde dat 1.659 burgers werden gedood en nog eens 3.524 gewond raakten in de eerste zes maanden van 2021, een stijging van 47% ten opzichte van het voorgaande jaar⁴⁷.

In the Guidance Note van de UNHCR van februari 2022 lezen wij ook :

*"Civilians in Afghanistan have been gravely affected by the developments in the country leading up to and following the ousting of the previous government by the Taliban on 15 August 2021"*⁴⁸.

(Vrije vertaling : Burgers in Afghanistan zijn zwaar getroffen door de ontwikkelingen in het land in de aanloop naar en na de afzetting van de vorige regering door de Taliban op 15 augustus 2021).

- Niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers

Verwerende partij stelt dat het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep sterk zijn afgenomen.

Dit is ten sterkste betwistbaar. De situatie is nu complexer: de aanwezigheid van de Taliban deed de vrees van de bevolking sterk stijgen en maakte plaats voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien.

De Taliban handhaven gewelddadige praktijken die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden.

De rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar.

Bovendien zijn andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen.

Er is dus geenszins sprake van een afname van het geweld. De vorm van deze laatste is simpelweg gewijzigd en het aantal burgerslachtoffers is nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd.

In een rapport van de Britse overheid, lezen wij :

*"The EASO report also noted: 'According to media reports, ISKP used "the same hit-and-run tactics" until recently practiced by the Taliban against the previous Afghan government, including roadside explosions and targeted killings. The security incidents were particularly reported in northern and southern provinces as well as in Kabul City. Attacks were particularly reported to take place in Nangarhar province, defined as a "stronghold" of ISKP, and its capital, Jalalabad. On several instances, ISKP targeted the Shia (Hazara) community. Researcher Antonio Giustozzi told Reuters in early November 2021 that ISKP "had been carrying out a campaign of targeted killings since around the summer of 2020 and had continued since the Taliban victory in August 2021 on a "roughly comparable scale".'"*¹³ 5.1.11 In January 2022, France24 reported that: 'Once a fringe force in Afghanistan, analysts say the local chapter of IS has been increasingly active since the United States agreed to a deal in 2020 with the Taliban to withdraw foreign troops from the country...The latter group was "strengthened" as the Taliban took control of the country and opened prisons, releasing many battle-hardened IS fighters, says Ibraheem Bahiss, an Afghanistan specialist at the International Crisis Group...Since then, "violence against the Taliban has increased", even if they try to play it

down, Bahiss says..."These days, there is at least one attack a week," said Sajjad, a Taliban unit leader, adding his men are on high alert "at all times". The attackers, he told AFP, "come in twos or threes... in a [motorised] rickshaw... and shoot at us with Kalashnikovs or pistols". According to Abdul Sayed, an academic specialising in jihadist networks, the group is responsible for nearly 100 attacks since mid-September – some 85 percent aimed at the Taliban – and Jalalabad is the front line."

(Vrije vertaling : Het EASO-rapport merkte ook op: "Volgens berichten in de media gebruikte ISKP "dezelfde hit-and-run-tactieken" die tot voor kort door de Taliban werden toegepast tegen de vorige Afghaanse regering, waaronder explosies langs de weg en gerichte moorden. De veiligheidsincidenten werden met name gemeld in de noordelijke en zuidelijke provincies

⁴⁹https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054421/AFG_CPIN_Security_situation.pdf

en in Kabul City. Er werden vooral aanslagen gemeld in de provincie Nangarhar, gedefinieerd als een "bolwerk" van ISKP, en de hoofdstad Jalalabad. In verschillende gevallen richtte ISKP zich op de sjiiitische (Hazara) gemeenschap. Onderzoeker Antonio Giustozzi vertelde begin november 2021 aan Reuters dat ISKP "sinds de zomer van 2020 een campagne van gerichte moorden voerde en sinds de overwinning van de Taliban in augustus 2021 op een "ruwweg vergelijkbare schaal" was voortgezet."¹³ 5.1. 11 In januari 2022 meldde France24: 'Eens een marginale strijdmacht in Afghanistan, zeggen analisten dat de lokale afdeling van IS steeds actiever is geworden sinds de Verenigde Staten in 2020 een deal sloten met de Taliban om buitenlandse troepen uit het land terug te trekken... laatstgenoemde groep werd "versterkt" toen de Taliban de controle over het land overnamen en gevangenissen openden, waardoor veel doorgewinterde IS-strijders werden vrijgelaten, zegt Ibraheem Bahiss, een Afghanistanspecialist bij de International Crisis Group... Sindsdien is "het geweld tegen de Taliban toegenomen" , zelfs als ze het proberen te spelen neer, zegt Bahiss ... "Tegenwoordig is er minstens één aanval per week", zei Sajjad, een leider van de Taliban-eenheid, eraan toevoegend dat zijn mannen "te allen tijde" op scherp staan. De aanvallers, zei hij tegen AFP, "komen met z'n tweeën of drieën... in een [gemotoriseerde] riksja... en schieten op ons met kalasjnikovs of pistolen". Volgens Abdul Sayed, een academicus die gespecialiseerd is in jihadistische netwerken, is de groep sinds half september verantwoordelijk voor bijna 100 aanslagen – zo'n 85 procent gericht op de Taliban – en is Jalalabad de frontlinie.).

- Doelgericht geweld met collateral damage

“At the same time, civilians have been continuously targeted by unidentified armed groups, the Taliban, and IS since the fall of Kabul. These attacks have targeted a range of different groups, including ethnic and religious minority communities, women, and people linked to the previous government. Overall, between August and the end of 2021, ACLED records more than 290 targeted attacks on civilians accounting for over 37% of all disorder events in Afghanistan and resulting in over 420 reported fatalities. In comparison, between 2017 (the start of ACLED coverage) and 15 August 2021, targeted attacks on civilians made up eight percent of all disorder events in the country, underlining the significant shift in the conflict environment since the fall of Kabul.

Taliban forces and unidentified groups have particularly targeted former government officials and security personnel in recent months, with attacks on these groups constituting 30% of all civilian targeting events between August and December 2021. Taliban forces have also conducted extrajudicial killings of civilians accused of being linked to IS during their operations against the group. These killings have been especially common in Nangarhar province, where dozens of people have been hanged or beheaded over alleged connections to IS (Al Jazeera, 14 December 2021; Pahjwok Afghan News, 7 October 2021). Meanwhile, IS has targeted Shiite Muslim and Hazara groups, killing over 100 people across at least five attacks during this period. Perpetrators of over 30% of violent events targeting civilians were unknown.

In addition to attacks on former security forces and ethno-religious groups, ACLED records over a dozen cases where women have been targeted for violence by either the Taliban or unknown perpetrators (GIWPS, 28 January 2022)”⁵⁰.

(Vrije vertaling : Tegelijkertijd zijn burgers sinds de val van Kabul voortdurend het doelwit van nietgeïdentificeerde gewapende groepen, de Taliban en IS. Deze aanvallen waren gericht op een reeks verschillende groepen, waaronder etnische en religieuze minderheden, vrouwen en mensen die banden hadden met de vorige regering. In totaal registreert ACLED tussen augustus en eind 2021 meer dan 290 gerichte aanvallen op burgers, goed voor meer dan 37% van alle ongeregeldeheden in Afghanistan en met meer dan 420 gerapporteerde dodelijke slachtoffers. Ter vergelijking: tussen 2017 (de start van de ACLED-verslaggeving) en 15 augustus 2021 maakten gerichte aanvallen op burgers acht procent uit van alle ongeregeldeheden in het land, wat de aanzienlijke verschuiving in de conflictomgeving sinds de val van Kabul onderstreept.

Taliban-troepen en niet-geïdentificeerde groepen hebben zich de afgelopen maanden met name gericht op voormalige regeringsfunctionarissen en veiligheidspersoneel, waarbij aanvallen op deze groepen tussen augustus en december 2021 30% uitmaakten van alle aanvallen op burgers. Taliban-troepen hebben ook buitengerechtelijke executies uitgevoerd op burgers die ervan worden verdacht banden te hebben met naar IS tijdens hun operaties tegen de groep. Deze moorden komen vooral veel voor in de provincie Nangarhar, waar tientallen mensen zijn opgehangen of onthoofd vanwege vermeende connecties met IS (Al Jazeera, 14 december 2021; Pahjwok Afghan News, 7 oktober 2021). Ondertussen heeft IS zich gericht op sjiiitische moslim- en Hazara-groepen, waarbij in deze periode meer dan 100 mensen zijn gedood bij ten minste vijf aanvallen. De daders van meer dan 30% van de gewelddadige gebeurtenissen gericht op burgers waren onbekend.

Naast aanvallen op voormalige veiligheidstroepen en etnisch-religieuze groepen, registreert ACLED meer dan een dozijn gevallen waarin vrouwen het doelwit zijn van geweld door de Taliban of onbekende daders (GIWPS, 28 januari 2022).

Derde stuk : Schending van artikel 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid

Geen gebonden bevoegdheid

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

[...] »;

Deze bepaling werd gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en heeft de verplichting ingevoerd voor Dienst Vreemdelingenzaken om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van deze wet van 19 januari 2012 luidt het commentaar op artikel 5 dat deze nieuwe bepaling invoegt als volgt:

“Artikel 6, § 1 van de richtlijn legt de lidstaten op om een terugkeerbesluit tegen elke onderdaan van een derde land uit te vaardigen die illegaal op het grondgebied verblijft. De eerste zin van het eerste lid van artikel 7 werd in die zin aangepast.

Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non-refoulement. Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast (...).”

Uw Raad oordeelt trouwens :

“Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven” (wij onderlijnen) (RvV, nr. 200 810 van 8 maart 2018).

Aangezien het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gebonden bevoegdheid is, had verwerende partij in casu rekening moeten houden met een eventuele schending van de grondrechten van verzoeker, in het bijzonder zijn recht tot eerbiediging van zijn privéleven en een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de voorafgaande stukken, werd echter aangetoond dat het privéleven van verzoeker, onder andere beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet geëerbiedigd werd, aangezien een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan een onevenredige inbreuk zal inhouden op zijn recht op privéleven. In dergelijke omstandigheden kon verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen jegens verzoeker.

Bijgevolg schendt verwerende partij artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid.”

2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de artikelen 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en verzoekende partij voert niet aan

dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Ook waar de verzoekende partij op algemene wijze de schending van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij op pagina 3 en 7 van haar verzoekschrift nog de schending aanvoert van artikel 12 EVRM, dat het recht om te huwen bevat, maar zij maakt hoegenaamd niet duidelijk op welke wijze dit artikel wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 15 maart 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen, en dat het beroep tegen deze beslissing op 15 mei 2023 door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Voorts wordt gemotiveerd over de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en worden de redenen opgegeven waarom het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Daarnaast wordt ook een motivering voorzien in het licht van artikel 3 van het EVRM, Tot slot stelt de verwerende partij dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen, in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar zij betoogt dat er niet gemotiveerd werd inzake haar privéleven, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat in het geval van 1° de minister of zijn gemachtigde in principe een bevel *“moet”* afleveren en maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de zinsnede *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* een formele motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts niet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering tevens rekening moet worden gehouden met het privéleven of de lange duur van het verblijf in België.

De Raad kan bovendien niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven van de verzoekende partij. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad kan bij het

onderzoek betreffende artikel 8 van het EVRM rekening houden met de gegevens die de verzoekende partij zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Waar de verzoekende partij een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, beroept zij zich in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.

2.7. De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 7 van het Handvest en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

2.8. Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleden en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

2.9. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.10.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gezins- of familieleden heeft in België of in een andere lidstaat. Evenmin betwist zij geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat te hebben. Aangezien zij niet aantoonde een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM te hebben, toont zij op dat vlak geen schending aan van artikel 8 EVRM.

2.10.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij meent dat zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden. Zij wijst erop dat zij al meer dan zeven jaar in Europa verblijft. Zij is in Oostenrijk naar school gegaan en is opgevoed volgens de westerse waarden en normen. Zij werkt in België en heeft hier veel vrienden. Velen getuigen van haar goede integratie hier.

De Raad wijst erop dat het begrip ‘*privéleven*’ niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij een privéleven zou hebben op het Belgische grondgebied moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, op zich niet voldoende is om aannemelijk te maken dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig privéleven. De Raad stelt vast dat verzoekende partij pas sinds medio 2020 in België verblijft en slechts heeft kunnen werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming zodat niet kan gesteld worden dat zij dermate professionele banden met België heeft opgebouwd dat zij op dat vlak gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven. Het loutere feit voorts dat zij gedurende haar verblijf inspanningen heeft gedaan om zich te integreren en vrienden heeft gemaakt maakt evenmin dat verzoekende partij daarmee heeft aangetoond dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Voor zover toch een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, *quod non*, wenst de Raad te benadrukken dat haar verblijf in België steeds precair was. Verzoekende partij was enkel tijdelijk toegelaten in België te verblijven in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij, bij afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming, alsnog het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was. Het EHRM oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij in haar land van herkomst of elders waar zij kan verblijven niet opnieuw een privéleven kan leiden of zulks niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht. Zoals immers ook blijkt heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij een jonge man is die één van de talen van Afghanistan spreekt, in Afghanistan is opgegroeid en blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Daarnaast heeft zij ook nog een familienetwerk in Afghanistan en blijkt zij over financiële middelen te beschikken. Haar betoog dat zij enige jaren in Europa heeft doorgebracht doet aan voorgaande feitelijke vaststellingen niks af. Zoals immers ook de Raad in zijn arrest nr. 288 878 van 15 mei 2023, waarbij haar beroep tegen de afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming werd verworpen, heeft geoordeeld: *“Het feit dat verzoeker, die sinds 2016 in Europa verblijft – en sinds 2020 in België – en op zestien à zeventienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, zich thans goed geïntegreerd heeft, Engels en Duits spreekt, zelfstandig woont, werkwilgig is en geapprecieerd wordt, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen*

schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Verzoekende partij maakt met haar betoog inzake haar privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.11. Nu artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 EVRM, maakt zij evenmin een schending van voornoemd artikel 7 aannemelijk.

2.12. Nu verzoekende partij niet heeft aangetoond enig gezins- of familieleven of minderjarige kinderen in België te hebben en zij ook geen concrete argumenten aanvoert tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat er medisch gezien geen bezwaar is tegen een terugkeer toont zij evenmin een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekende partij voert tenslotte de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.13.1. Waar verzoekende partij betwist dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden niet door de gedragingen van de taliban worden veroorzaakt, gaat zij voorbij aan de vaststelling dat de Raad op 15 mei 2023 in zijn arrest nr. 288 878, en bijgevolg slechts 1 maand voor het treffen van de bestreden beslissing, reeds geoordeeld heeft:

“Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.”

en: “Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”.

Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker de hongersnood in Afghanistan nog aanstipt, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd."

Door voorgaande vaststelling opnieuw te betwisten via verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, een EASO COI-rapport van januari 2022, een rapport van UNDP van december 2021, de hongersnood zoals blijkt uit een persbericht van januari 2022, de Guidance Note van UNHCR van februari 2022, een rapport van de World Food Programme van 3 maart 2022, internetartikelen van 2021, een artikel van De Morgen van maart 2022, een bericht van Amnesty International van 28 maart 2022, een blogartikel van 11 oktober 2021, een rapport van de UNHCR Commissioner for Human Rights van 6 september 2022, een artikel van HRW van 4 augustus 2022, een rapport van UNAMA van juli 2022, andere rapporten en artikels van augustus en september 2022, een artikel van de VRT van 7 december 2022, slaagt zij er geenszins in aan te tonen dat op het moment van de bestreden beslissing een andere beoordeling zich opdrong dan deze gemaakt door de Raad op 15 mei 2023. Met een verwijzing naar algemene informatie die dateert van voor het voormeld arrest slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de bevindingen van de Raad. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat:

"Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt. Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92)."

2.13.2. Waar verzoekende partij van oordeel is dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het Afghaans grondgebied een reëel gevaar vormt voor haar leven, persoon en integriteit, stelt de Raad weerom vast dat hij reeds bij arrest nr. 288 878 van 15 mei 2023 geoordeeld heeft:

"3.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c),- van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021-21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift actuele informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie, doch deze is niet bij machte om bovenstaande vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie om te buigen. Deze informatie ligt immers in eenzelfde lijn als de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Door voorgaande opnieuw in vraag te stellen en te verwijzen naar algemene informatie van het UNHCR van februari 2022, van Amnesty International, van de Britse overheid, en van GIWPS van januari 2022, slaagt verzoekende partij er geenszins in de vaststelling dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van “een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.” verkeerd is en de verwerende partij niet had vermogen zich te enten op de beoordeling ter zake met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming.

2.14. Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 3 EVRM. Aangezien artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM, maakt verzoekende partij evenmin een schending van voormeld artikel 4 aannemelijk.

2.15. Gelet op de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing de door haar opgeworpen bepalingen of beginselen heeft geschonden.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER